

herefter ikke maa tage højere Rente end $3\frac{1}{2}$ pCt. medmindre man dertil har løst Bevilling. Men det være, som det være vil, jeg gentager, hvad jeg sagde ved 1ste Behandling, at jeg finder det usforvarligt ikke at tydeliggøre dette saaledes, at man ikke udsætter Folk for, at de paa Grund af Lovbestemmelsen komme i Tvivl om, hvad den rette Mening er, og om de skulle sikre sig ved at løse Bevilling for bestaaende Gældsforhold. Jeg tror ikke, dette kan forsvares.

Ordføreren (Slot): Den højtærede Minister udtalte sig atter om, at det var tvivlsomt, hvorvidt Lovens Redaktion tydeligt og tilstrækkeligt betegnede, at denne Lov kun gjaldt Fremtidens Laan. Jeg kan imidlertid hertil svare den højtærede Minister, at Udvalget skal tage dette Spørgsmaal under Overvejelse inden 3dje Behandling; og hvis noget saadant virkelig er Tilfældet, er det en Selvfølge, at Udvalget i selve Loven maa indføre en Bestemmelse om, at det kun gælder Fremtiden. Det ærede Medlem fra Fredensborg (S. Hage) udtalte sig i Overensstemmelse med de Anskuelse, som ere udtalte i Betænkningen. Ja, det er det samme Standpunkt, som vi have hørt adskillige Gange for baade i Nutiden og Fortiden om den bundne Rentefod. Jeg ser nu Sagen paa en anden Maade, end det ærede Medlem gør, og antager egentlig ikke, at en Diskussion om dette Spørgsmaal vil føre til noget Resultat. Jeg henter mine Erfaringer ud fra det daglige Liv i det smaa, men jeg tror sikkert, at det ærede Medlem henter dem over for det Punkt fra det større Erhvervs Omraade, som han ogsaa selv jagde; og det vil sikkert føre til forskellige Resultater og Bestemmelser af Forholdet: bunden Rentefod eller ikke. Endnu skal jeg sige nogle faa Ord over for det Forslag, som er stillet af et Mindretal paa 5 Medlemmer, som det ærede Medlem fra Røge (Alberti) nu motiverede. Hvad det ærede Medlem skrev i Indledningen af sin Betænkning, har jeg jo allerede omtalt i mit første Foredrag angaaende det andet Mindretals Betænkning, og jeg skal ikke yderligere komme ind derpaa. Jeg skal kun gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det Udvalg, der var nedsat i 1881 angaaende det Forslag, som jeg tidligere har nævnt, havde en anden Betragtning af det Forhold end den, det ærede Medlem forsvarede. Det ærede Mindretal mener, at Forholdet vilde stille sig anderledes, hvis man vedtog deres Ændringsforslag om at nægte Afgang til Rentebevilling for umyndiges og offentlige Midler. Jeg er imidlertid ikke vis paa, at det er Tilfældet,

og i alle Tilfælde vil jeg sige det ærede Medlem, at det er et helt nyt Standpunkt. Hvis han vil gaa Forhandlingerne igennem, som til de forskellige Tider i denne Sag have været fremme, vil han finde, at de samme Mænd, som have holdt paa den løvbundne Rente, samtidig have holdt paa Bevillingsprincippet og ikke villet gaa ind paa, at der indførtes nogen Undtagelsesbestemmelse for disse Midler, for hvilke han nu her foreslaar, at der skal nægtes Afgang til Bevilling. Og i den Henseende kan jeg ogsaa henvise til Betænkningen af 4de Maj 1881, hvori Udvalgets Flertal erklærer, at det ikke vil være stellig Grund til at stille slige Midler ugunstigere end private; og det er understrebet ogsaa af det ærede Medlem fra Juglebjerg (S. Hansen) som nu underskriver det modsatte i Mindretallets Forslag i Mar. Og jeg skal heller ikke nægte, at det undrer mig noget at se, at en vis Side i denne Sag giver denne Stilling sin Tilslutning, idet en vis Side søger at holde paa de gamle Standpunkter, og særlig det Standpunkt, som en vis afdød Mand har haft ved forskellige Lejligheder. Jeg skal nemlig oplyse om, at det ingenlunde er efter ham, at de have indtaget dette Standpunkt. Hvis man vil efterse Forhandlingerne i 1887, da efter den forrige Konvertering et Lovforslag var fremme fra Justitsministeren om Forandring i Ublaen af umyndiges Midler, vil man finde, at i Folketingstidende Sp. 801 udtaler Folketingsmand Berg følgende: „Det har jo for saa vidt saa meget at sige, at de fleste af disse Kreditorer jo ere forpligtede Kreditorer, hvis Indtægter man ikke burde nedsætte, naar det ikke var strengt fornødent.“ Nu foreslaar det samme Mindretal desuagtet at stille disse Midler ugunstigere end private. Jeg tvivler nu meget paa, at det er ønskeligt at gaa denne Vej. Det ærede Medlem fra Røge (Alberti) har jo særlig kastet sin Kærlighed i denne Vinter over paa de umyndige. Jeg vil for øvrigt ønske, at han maatte have lidt til overs ogsaa for Sparerne, og det er jo ikke umuligt, at det vilde have endnu større Betydning for Rentenedgangen, end det ærede Medlem maaske antager. Jeg skal f. Eks. oplyse, at naar vi holde os til de umyndiges Midler, er deraf kun udlaant en Sum af ca. 70 Mill. Kr., hvoraf knap Halvdelen i Røbstæderne, de øvrige paa Landet, mens Sparekasserne have et samlet Ublaansbeløb efter Ministerialtidende af 31. Marts 1893, tror jeg, af 243,487,025 Kr., altsaa et mange Gange større Beløb, og der vil vistnok være liden Retfærdighed i at nedsætte Renten for de umyndige, hvis Penge man tvinger ind under Statens Bærg, og derimod lade alle